

af de koloniale Forhold. Denne Opgave fyldestgøres ikke ved en egenraadig Behandling af det finantzielle Anliggende; tværtimod, der er en naturlig Opfordring til at vise en lempelig, human og liberal Behandling, thi kun derved er det at vente, at man kan naae det Maal, som man har sat sig. Jeg turde maaffee gjøre opmærksom paa, at der er en Omstændighed, som indeholder en ikke ringe Opfordring til at gaae ind paa Lovudkastet, og det er den, at dette er et af de Tilfælde, hvoraf der vistnok ikke vil møde saa faa og hvoraf vi allerede tidligere have haat flere, hvor nemlig en saadan nogenlunde Censartethed i Beslutningen fra de her nævnte to lovgivende Forsamlingers Side er saare ønskelig. Det er i den Henseende overordentlig vigtigt, at man navnlig om de vestindiske Forhold, som i og for sig ikke have nogen afgjørende Indflydelse paa Forholdene her hjemme, ikke uden nogen Nødvendighed fatter afvigende Beslutninger, men det er netop med Hensyn til dette Anliggende i en særlig Grad Tilfældet, thi det vil erindres, at naar vi maae søge at bringe Ordningen af disse Koloniernes Forhold i en anden Form, saa er det ikke alene for Koloniernes egen Skyld, men det er væsentlig, fordi deres Forhold til Moderlandet er blevet noget uklart, idet der nemlig ved den Grundlovsforandring, hvorved de særlige Anliggender bleve adskilte fra de fælles, er fremkommet en Lovbestemmelse med Hensyn til Koloniernes Forhold, som ikke er klar. Der staaer nemlig i Forfatningsloven af 2den Oktober 1855, at til de særlige Anliggender høre Koloniernes „indre“ Anliggender, men hvad der er Koloniernes indre Anliggender, og som Følge deraf hører under Rigsdagens lovgivende Myndighed, og hvad der ikke er Koloniernes indre Anliggender, og som Følge deraf hører under Rigsraadet, er endnu ikke blevet defineret; der er gjort et Forsøg paa at løse Tvivlen, men det er mislykket, og vi have til Dato ikke faaet nogen Definition. Dette er en Omstændighed, som ikke sjelden foraarstager Vanstuelighed med Hensyn til Lovgivningsarbejdet i Almindelighed, og det vil ogsaa erindres, at der enkelte Gange har maattet forelægges eenslydende Love, Kolonierne vedkommende, baade her og i Rigsraadet; men det er en stadig

Vanstuelighed med Hensyn til Finantsloven, idet det nemlig er overordentlig vanstueligt at sige, hvad der i den skal henregnes til de indre Anliggender. Det vilde være en overordentlig fin Fortolkning, hvis man kunde komme til en Deling i Finantsloven i det, der saaledes nærmest hører under Rigsdagens, og det, der nærmest hører under Rigsraadets Kontrol; men der er endnu Ingen, der har forsøgt det. Følgen deraf er, at man, ogsaa med det høitæredede Things Samtykke, har forelagt Rigsdagen det hele Budget, men i en saadan Form, at der kun blev givet almindelig Approbation af det, og paa samme Maade er det gaaet igjennem Rigsraadet. Nu forekommer det mig netop, at naar Forholdet er saaledes, saa er det dobbelt vanstueligt for dette Thing, som for Rigsdagen i det Hele, nøie at definere sin Indvirkning paa Budgettet, og derfor synes mig, at der er en særlig Opfordring til at gaae ind paa en saadan lempelig Fremgangsmaade som den, der allerede har fundet Rigsraadets Bifald. — Det Samme, der gjælder herom, gjælder ogsaa med Hensyn til Bestemmelserne i § 2 om Skatter og Afgifter i de dansk-vestindiske Besiddelser. Jeg maa oprigtig tilstaae, at naar jeg skulde sige, hvilke Skatter og Afgifter der høre under Rigsdagens lovgivende Virksomhed, saa vilde jeg komme i stor Forlegenhed. Der er nogle, som ere anerkjendte at høre under Rigsraadet, navnlig Told- og Skibsafgifter, men af de andre, der ere tilbage, vilde det være overordentlig vanstueligt at sige, hvilke der høre under Kongerigetets Lovgivningsmagt. Der kunde gjøres den Synsmaade gjældende, at navnlig de Skatter, der omtrent svare til dem, som ydes her hjemme til selve Kongeriget, kunde siges nærmest at være indre Anliggender, men jeg troer, at der kan gjøres den ganske væsentlige Indvending imod en saadan Betragtning, at Overskuddet fra Kolonierne, med Hensyn til hvilke disse Skatter i en væsentlig Grad ere paalagte, tilflyder Monarchiet, og at det derfor i det enkelte Tilfælde kunde stille sig tvivlsomt, om ikke en saadan Indtægt maatte henhøre under Rigsraadet. Jeg skal imidlertid som sagt ikke foresætte nogen Fortolkning, men kun gjøre opmærksom paa de store Fortolkningsvanstueligheder,